

Arrest

nr. 173 595 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, van 2 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 2 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 2 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.11.2009 met aanvulling dd 06.06.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl betrokkene legt getuigenverklaringen voor waaruit blijkt dat hij sedert 2006 in België zou verblijven) en zijn integratie (ni. betrokkene legt een attest van Nederlandse les voor, verklaart reeds Frans te spreken op school, legt getuigenverklaringen voor, legt een arbeidsovereenkomst voor en een attest van het "Centre de Formation et de Promotion Professionnelle d'El Ouardanine voor omtrent het succesvol volgen van een stage in elektriciteit) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. De bovengenoemde elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Nog op 2 april 2013 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 26 juni 2013 onder de vorm van een bijlage 13 en is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C.A, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...] nationaliteit Tunesië

Ook gekend als

[...] nationaliteit Palestina

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van

België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven².

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum...”

Op 25 augustus 2014 treft de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt op diezelfde dag nog aan de verzoeker ter kennis gebracht.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het “*belang*” wordt door de wet niet omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het komt de Raad desnoods ambtshalve toe het belang, dat de openbare orde raakt, te onderzoeken.

Het belang moet bestaan op het tijdstip waarop de vordering wordt ingeleid tot op het ogenblik waarop de zaak wordt behandeld.

Uit de door de verweerder op 30 mei 2016 bijgebrachte stukken blijkt dat de gemachtigde op 25 augustus 2014 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten trof ten aanzien van de verzoeker. Dit bevel werd hem op diezelfde dag ter kennis gebracht. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt niet dat de verzoeker tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2014 een beroep instelde. Het bevel om het grondgebied te verlaten, getroffen op 25 augustus 2014 en op diezelfde dag aan de verzoeker ter kennis gebracht, is dan ook definitief en het wordt geacht wettig te zijn (het zogenaamde “*privilège du préalable*”). De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan de verplichting die thans, krachtens het latere bevel van 25 augustus 2014, op de verzoeker rust om het Schengengrondgebied te verlaten dan ook niet verhelpen. In de huidige stand van het geding blijkt dan ook dat de eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel van 2 april 2013 de rechtstoestand van de verzoeker niet langer kan beïnvloeden.

Ter terechtzitting gevraagd om het actueel belang bij de eventuele nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014 toe te lichten, gelet op het definitieve bevel om het grondgebied te verlaten van 25 augustus 2014, stelt de advocaat van de verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad benadrukt dat een verzoeker, die zijn belang bij een beroep tot nietigverklaring wil bewaren, een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces moet vertonen. Dit houdt onder meer in dat hij, wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, daarover een standpunt moet innemen en het actuele karakter van zijn belang moet aantonen (RvS 13 februari

2015, nr. 230.190). Wanneer er twijfel rijst omtrent het actueel belang, moet de verzoeker dan ook aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voorleggen, die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog steeds een belang bij de nietigverklaring heeft.

Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak nog een belang heeft bij de nietigverklaring van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het beroep bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang onontvankelijk is wat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2013 betreft.

De in het verzoekschrift uiteengezette *“argumenten met betrekking tot het bevel het grondgebied te verlaten”* kunnen bijgevolg niet worden onderzocht. De beslissing van 2 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt verder aangeduid als ‘de bestreden beslissing’.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De gemachtigde van de Staatssecretaris plaatst het tijdstip van de beoordeling van de ontvankelijkheid op het moment van beoordeling van het dossier (derhalve pas op 2 april 2013) en niet op het tijdstip van het indienen van de aanvraag (2 november 2009).

Maar artikel 9bis - zoals het ten gevolge van de instructie van 19 juli 2009 werd toegepast op de datum van indiening van het verzoek tot regularisatie - liet wel degelijk toe geen onderscheid te maken tussen de notie 'buitengewone omstandigheden' nodig om een procedure in België op te starten én elementen ten gronde die als een prangende humanitaire situatie werden beschouwd. Meer zelfs, het officieel verspreide aanvraag formulier zette er zelfs toe aan.

Door de beoordeling van de ontvankelijkheid te plaatsen in 2013 werd artikel 9bis zoals het gold bij de indiening van de aanvraag geschonden.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf *“in buitengewone omstandigheden”* kan worden ingediend bij de burgemeester van de plaats waar de betrokken vreemdeling verblijft. Het gaat om omstandigheden die het de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het kernkabinet heeft in een *“instructie”* van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke *“humanitaire”* situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie is echter met door de Raad van State, in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Vermits de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd, wordt zij geacht nooit te hebben bestaan. De ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf diende dan ook, *quod in casu*, te worden getoetst aan de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene *“buitengewone omstandigheden”* (RvS 31 januari 2012, nr. 217.599).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde er als bestuurlijke overheid toe gehouden om de wetten toe te passen zoals deze gelden op het moment dat de beslissing wordt genomen (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). De gemachtigde kan het vernietigingsarrest van de Raad van State, dat *ex tunc* en *erga omnes* werkt, niet naast zich neer leggen. Meer nog, de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorzagen ook op het moment dat de verzoeker zijn aanvraag

indiende, met name 2 november 2009, dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen.

De verzoeker heeft overigens geen wettig of geoorloofd belang bij zijn kritiek, vermits de gebeurlijke vernietiging op grond van dit middel erop zou neerkomen dat de gemachtigde de vernietigde instructie zou moeten toepassen en dus de wet zou miskennen.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker heeft in 2009 een aanvraag ingediend die overeenkomstig de dan geldende regelgeving en toepassing van de regelgeving perfect correct en legitiem was en normaal gezien tot een regularisatie had moeten aanleiding geven.

Verzoeker heeft zich bovendien in de initiële aanvraag uitdrukkelijk het recht voorbehouden in de loop van de procedure nieuwe elementen aan te brengen met name omtrent de ontvankelijkheid en de buitengewone omstandigheden nodig om een aanvraag vanuit België te kunnen doen.

Zelfs indien niet in alle omstandigheden van de bevoegde overheid zou mogen gevraagd worden in dialoog te treden met de aanvrager omtrent de ontvankelijkheid, is het feit dat men dit in casu niet gedaan heeft een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel:

Immers:

- *de aanvraag was conform de door de bevoegde diensten opgestelde standaardformulieren, ook op het aspect van de ontvankelijkheid*
- *er was een begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker waarin naar die buitengewone omstandigheden en de reden waarom er niet over uitgeweid werd verwezen werd*
- *de uitspraak van de Raad van State waarbij de instructie vernietigd werd, enkele maanden na de start van de periode voor regularisatie was een relevant tijdstip waarop een normaal zorgvuldige overheid contact zou hebben kunnen nemen met aanvragers die ten gevolge van dat arrest ineens hun procedure 'onontvankelijk' zien worden met het doel hen toe te laten alsnog de regularisatie aanvraag aan te vullen met gegevens omtrent de buitengewone omstandigheden vereist om de procedure vanuit België aan te vragen*
- *minstens zou in een geval zoals dat van verzoeker waarbij hij ab initio al dit probleem had aangekaart, vooraleer men een beslissing zou nemen over de ontvankelijkheid de kans zou moeten gegeven zijn bijkomende elementen in zijn voordeel in te brengen*
- *en zeker wanneer 3,5 jaar gewacht wordt vooraleer over de ontvankelijkheid te oordelen mocht verzoeker er toch van uitgaan dat op dit punt er geen probleem was.”*

De verzoeker wijst er op dat hij zijn aanvraag heeft ingediend volgens het toen geldende standaardformulier in toepassing van de instructie van juli 2009 en dat hij in zijn aanvraag ook heeft aangegeven waarom hij niet heeft verwezen naar de buitengewone omstandigheden. Daarom meent de verzoeker dat de gemachtigde, alvorens de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en bij uitstek op het moment dat de voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State, hem in de mogelijkheid had moeten stellen om alsnog nieuwe elementen aan te brengen om aan te tonen dat hij zich in de bij artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene buitengewone omstandigheden bevindt die het indienen van de aanvraag in België verantwoorden. Door niet met de verzoeker in dialoog te treden, zou de gemachtigde de zorgvuldigheidsplicht en het vertrouwensbeginsel hebben geschonden.

De Raad merkt evenwel op dat de verzoeker zich in zijn aanvraag, ingediend bij aangetekend schrijven van 2 november 2009, op duidelijke wijze richt tot de burgemeester van de stad Antwerpen met het *“Verzoek tot de toekenning van een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied op basis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”* Daar waar de verzoeker bij dit schrijven inderdaad een ingevuld *“typeformulier regularisatieaanvraag”* voegt, neemt zulks evenwel niet

weg dat hij zich ten overstaan van het bestuur expliciet heeft beroepen op de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker wordt geacht de wet te kennen, hetgeen *in casu* des te meer geldt nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag, en ook in de periode dat de aanvraag in behandeling was, werd bijgestaan door een advocaat die heel goed bekend is met het vreemdelingenrecht. Het bijgevoegde typeformulier doet geen afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die overigens niet zijn gewijzigd in de periode tussen het indienen van de aanvraag op 2 november 2009 en het treffen van de bestreden beslissing op 2 april 2013.

De Raad wijst er op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet een afwijking vormt op de algemene regel, die is voorzien in artikel 9 van diezelfde wet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland”.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Aan de andere kant legt artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat een gunstmaatregel uitmaakt, ook aan de aanvrager een dubbele bewijslast op. Ten eerste dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Ten tweede dient de aanvrager de nodige elementen aan te halen die de toekenning van een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen. Deze dubbele bewijslast ligt bij de aanvrager en het is geenszins aan de verweerder om ten behoeve van de aanvrager zelf onderzoek te verrichten noch naar eventuele buitengewone

omstandigheden noch naar elementen die door de aanvrager niet worden aangehaald maar die eventueel een verblijfsmachtiging zouden kunnen rechtvaardigen.

In dit kader dient er dan ook op te worden gewezen dat het zorgvuldigheidbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, *in casu* evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige elementen moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke (ontvankelijkheids-)voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Hoewel de verzoeker zich in zijn aanvraag tevens heeft beroepen op het criterium 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, 3 en artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) en hoewel deze "*instructie*" het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is de Raad dan ook van oordeel dat het aan de verzoeker zelf stond om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het indienen van zijn aanvraag door alsnog aan te geven welke omstandigheden er hem van verhinderden om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet. Hierbij is van belang dat de verzoeker om een gunstmaatregel verzoekt, waarbij hij zelf aangeeft deze te willen bekomen in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dat, zoals hierboven besproken, op duidelijke wijze aan de aanvrager zelf een dubbele bewijslast oplegt. Tevens van belang is het feit dat de advocaat van de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier, op 26 maart 2013 en dus vooraleer de bestreden beslissing werd getroffen, zelf de diensten van de verweerder heeft gecontacteerd met een faxbericht waarin onder meer duidelijk wordt aangegeven dat men zich ervan bewust is dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 heeft vernietigd. Nu de bewijslast duidelijk bij de aanvrager en dus bij de verzoeker zelf ligt, kan hij niet worden gevolgd waar hij stelt dat het de verweerder toekwam om, in gevolge de vernietiging van instructie van 19 juli 2009, de verzoeker aan te manen om alsnog de door de wet (artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet) vereiste buitengewone omstandigheden aan te tonen. In tegendeel kwam het de verzoeker zelf toe om de nodige zorgvuldigheid en voorzichtigheid aan de dag te leggen door bij zijn aanvraag, en minstens op het moment dat hij op de hoogte was van het arrest van de Raad van State waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, te voldoen aan de wettelijk voorziene ontvankelijkheidsvereisten (*cf.* RvS 8 juni 2015, nr. 231.462).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

In de mate dat de verzoeker aangeeft dat hij er na drie en een half jaar mocht vanuit gaan dat er geen ontvankelijkheidsproblemen zouden rijzen, doelt hij op een schending van het vertrouwensbeginsel. Wat dit betreft wordt opgemerkt dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het is gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* RvS 16 juni 2011, nr. 213.886; RvS 12 januari 2006, nr. 153.633; Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoeker betoogt dienaangaande als volgt:

“Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de beslissing met redenen te omkleden.

In casu beperkt de formele motivering zich tot de standaardvaststelling dat de instructie vernietigd werd en dat de elementen die verzoeker aanhaalde om te gelden als buitengewone omstandigheden eigenlijk de elementen zijn die in het onderzoek ten gronde zouden moeten bekeken worden.

Maar nergens wordt geantwoord op het bijzonder pertinente element dat verzoeker al in de initiële aanvaag had aangekondigd zich het recht voor te behouden dieper in te gaan op de "bijzondere omstandigheden" nodig om de aanvraag vanuit België in te dienen. Dit te meer daar verzoeker op het ogenblik van de aanvraag perfect legitieme redenen had om in dat verzoek geen andere elementen naar voren te brengen dan die ten gronde : het was immers niet nodig volgens de regels die op dat ogenblik golden.

De beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaarde, had moeten motiveren waarom niet werd ingegaan op het legitieme en uitdrukkelijk geformuleerde verzoek van de raadsman van verzoeker in verband met de andere elementen inzake de buitengewone omstandigheden.

Overigens heeft Uw Raad in een vergelijkbare zaak ivm Tunesië (arrest nr 104.279 van 31 mei 2013) geoordeeld dat het voor de gemachtigde van de Staatssecretaris niet volstaat het dossier onontvankelijk te verklaren op basis van het feit dat de elementen ten gronde in het kader van een aanvraag op basis van de instructie ook gebruikt werden als elementen voor de buitengewone omstandigheden. Toch niet wanneer in de aanvraag specifiek over de ontvankelijkheid - ook al was het summier - geargumenteed werd.

In dezelfde logica zou in dit dossier minstens moeten geantwoord worden op het voorbehoud van verzoeker.

Deze schending van de formele motiveringsplicht houdt trouwens ook een schending in van de materiële motiveringsplicht vermits klaarblijkelijk de beslissing in het dossier van verzoeker er één was uit velen en er niet meer gekeken is naar de specifieke tekst die verzoeker had ingediend. Er is met andere woorden zelfs geen beoordeling geweest van de vraag van verzoeker.

Dit alles des te meer vermits de betrokken dienst er 3,5 jaar over heeft gedaan om over de ontvankelijkheid te statueren.”

De verzoeker meent dat de motiveringsplicht is geschonden omdat niet zou zijn geantwoord op het in de aanvraag geformuleerde voorbehoud om later nog dieper in te gaan op de buitengewone omstandigheden nodig om de aanvraag vanuit België in te dienen.

De Raad merkt evenwel op dat in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”* De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de motivering die aldus werd geboden, feitelijk of juridisch gebrekkig zou zijn in het licht van het in de aanvraag geformuleerde voorbehoud om de buitengewone omstandigheden naderhand nog naar voor te brengen.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 104.279 merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. De verzoeker kan er dan ook niet dienstig naar verwijzen om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bekomen. Dit geldt *in casu* des te meer de aan het arrest in kwestie voorliggende feitelijke gegevens niet dezelfde zijn als deze die thans voorliggen. Met name lag toen een aanvraag voor waarin, in tegenstelling tot verzoekers aanvraag van 2 november 2009, wel degelijk op summier wijze werd aangegeven wat precies de moeilijkheden waren om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in het land van herkomst.

Voor het overige wijst de Raad er op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing volstaat om vast te stellen dat wel degelijk de redenen, juridisch en feitelijk, worden uiteengezet die verantwoordend dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker toont niet concreet aan dat de bestreden beslissing met enig motiveringsgebrek zou zijn behept.

Het derde middel is ongegrond.

4.4. In een vierde en laatste middel voert de verzoeker het volgende aan:

“In de praktijk van de regularisaties past de Staassecretaris inhoudelijk nog steeds de criteria toe die in de vernietigde instructie stonden.

Door de lange duur van de procedure beantwoordt verzoeker nu niet meer alleen aan het criterium dat hij minstens sinds 31 maart 2007 in België moest verblijven én een arbeidsovereenkomst hebben gehad van minstens een jaar, maar verblijft hij langer dan 6 jaar in België.

In talloze procedures aangaande verblijfsrecht van vreemdelingen worden dergelijke lange verblijfstermijnen op zichzelf aanvaard als prangende situatie die het toekennen van een verblijfsrecht rechtvaardigen.

Als de overheid de beslissing over de ontvankelijkheid van zijn aanvraag 3,5 jaar laat aanslepen en daarmee toelaat dat verzoeker gedurende al die tijd hier kan verblijven, is het volkomen onredelijk nu ineens te beslissen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat ze niet vanuit België zou mogen ingediend worden. Het is ook geen nieuw gegeven waarover de overheid niet beschikte einde 2009 om een beslissing te kunnen nemen : als men naar de standaardtekst kijkt van de beslissing die de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft genomen, dan had die perfect begin 2010 kunnen toegestuurd worden.

Trouwens : verzoeker verwijst hier ook naar het eerste middel dat hij opwerpt en waarvan hij uitdrukkelijk de combinatie van dat middel en dit vierde middel opwerpt: als de ontvankelijkheid moet beoordeeld worden op de datum van de beslissing (2 april 2013) en om die reden de mogelijkheid uit de instructie om zonder specifieke buitengewone omstandigheden in te brengen niet kon toegepast worden, dan moeten de buitengewone omstandigheden die het mogelijk maken de aanvraag vanuit België in te dienen ook beoordeeld worden op de datum van de beslissing van 2 april 2013.

Op die datum verbleef verzoeker al meer dan 6 jaar in België en is het volkomen onredelijk hem te verplichten naar Tunesië terug te keren, vrienden en kennissen achter te laten en daar dan zonder middelen van bestaan een aanvraag in te dienen waarop hij ook maanden of jaren op een antwoord zou moeten wachten.”

Dienaangaande wijst de Raad erop dat er geen wetsbepaling is die een behandelingstermijn voorschrijft voor aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de verzoeker inmiddels de mogelijkheid had om zijn aanvraag verder aan te vullen op 6 juni 2011, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen had, gelet op de bijzondere regeling die zij had ingesteld voor aanvragen of aanvullingen ingediend tussen september 2009 en december 2009.

Er valt bovendien niet in te zien welk belang de verzoeker heeft bij zijn grief dat de bestreden beslissing *“perfect begin 2010 (had) kunnen toegestuurd worden”*. Immers, een eventuele overschrijding van de redelijke termijnvereiste kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat de gevraagde verblijfsmachtiging zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, een recht op verblijf zou ontstaan (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De Raad beklemtoont nogmaals dat het ter zake om een gunstmaatregel gaat. Bovendien heeft de verzoeker, zoals zijn aanvraag in behandeling was, *de facto* - zij het op onregelmatige wijze - in België verbleven terwijl hij bij het gebeurlijk nemen van een onontvankelijkheidsbeslissing begin 2010 in exact dezelfde verblijfssituatie zou hebben vertoefd.

Voor het overige stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de buitengewone omstandigheden werden beoordeeld op de datum van de bestreden beslissing. Minstens dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn betoog het tegendeel niet aantoot.

Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is voorts onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE